

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň JUDr. ~~PhDr.~~ Aleny Novotné, Ph.D. a JUDr. Renáty Zimové v právní věci

žalobkyně:

██████████ A ██████████ Š ██████████, narozená dne ██████████
bytem ██████████
zastoupená advokátkou JUDr. Věrou Bognárovou
sídlem Národní 340/21, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. prosince 2020, č. j. 26 C 347/2013 – 73,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení 6 776 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Věry Bognárové.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 15. 12. 2020 soud I. stupně určil neplatnost výpovědi z pracovního poměru dané žalovanou žalobkyni dne 24. 4. 2013 (I.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 8 776 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám její právní zástupkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

(II.).

2. Žalobkyně se domáhala určení neplatnosti výpovědi dané jí zaměstnavatelem dne 24. 4. 2013 s odůvodněním, že nebyl řádně vymezen výpovědní důvod dle § 52 písm. c/ zákoníku práce a nebyly naplněny předpoklady platné výpovědi.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, kdy výpověď pokládala za platnou a odkazovala na předchozí řízení vedené pod sp. zn. [REDAKCE] u Obvodního soudu pro Prahu 2, rovněž o určení neplatnosti předešlé výpovědi.
4. Soud I. stupně provedl ve věci dokazování blíže specifikovanými listinami v odůvodnění rozsudku a z těchto vzal za prokázané, že žalobkyně pracovala od 3. 9. 2001 u žalované (dle pracovní smlouvy z 21. 8. 2001), s místem výkonu práce Praha a druhem práce: prověřování úrovně řídicí a kontrolní činnosti předsedů soudů na úseku občanskoprávním a obchodním; vyhodnocování činnosti soudů na úseku občanskoprávním, obchodním a správním; provádění prověrek rychlosti a plynulosti řízení na úseku obchodním a občanskoprávním; výkon státního dohledu ministerstva nad činností notářů; pracovní smlouva byla přitom několikrát doplňována, a to dne 7. 9. 2001 o stanovení rozsahu pracovní doby, ohledně pracovní náplně dne 17. 8. 2001 a 13. 10. 2003; na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 18. 3. 2005 pak byla žalobkyně s účinností od 1. 4. 2005 přeřazena do odboru personálních věcí justice, žalobkyně byla zařazena do 14. platové třídy, dne 19. 5. 2005 souhlasila s novou pracovní náplní. Soud I. stupně rovněž zjistil ze spisu vedeného u Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] že v souvislosti s tvrzeným organizačním opatřením ministryně spravedlnosti č. 10/2010 probíhalo řízení o určení neplatnosti předchozí výpovědi (ze dne 31. 5. 2010 – poznámka odvolacího soudu), předmětem tohoto řízení je určení (ne)platnosti listiny ze dne 24. 4. 2013, a to po předchozím rozhodnutí Městského soudu v Praze o určení neplatnosti předcházející výpovědi. Soud I. stupně citoval podrobně text výpovědi ze dne 24. 4. 2013 a uzavřel, že žalobu podala žalobkyně v prekluzivní lhůtě vyplývající z ustanovení § 72 zákoníku práce. S odkazem na ustanovení § 18, § 50 a § 52 písm. c) zákoníku práce a konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR uzavřel po právní stránce, že druhá výpověď ze dne 24. 4. 2013 (která je předmětem tohoto řízení) nesplňuje zákonem stanovené náležitosti a nevymezuje skutkový důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným důvodem, když důvod výpovědi nesmí být dodatečně měněn, jak vyplývá z kogentní zákonné úpravy. Dle textu výpovědi ze dne 24. 4. 2013 nebyl řádně vymezen výpovědní důvod; pokud zaměstnavatel uváděl, že nedisponuje pracovním zařazením, které by odpovídalo náplni práce „tvorba koncepce soudu a státního zastupitelství“, nebylo možno ani extenzivním výkladem výpovědního důvodu dojít k závěru, která konkrétní právní skutečnost byla důvodem této výpovědi; v daném případě nebyl výpovědní důvod vymezen určitě (a to ani v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1922/2010 a 21 Cdo 1369/2001), nebyla tak splněna hmotněprávní podmínka platné výpovědi. V uvedené výpovědi nebyla zmíněna organizační změna žalované č. 10/2010, ze které měla žalovaná dovozovat nadbytečnost žalobkyně, nebylo možno tak dovést příčinnou souvislost mezi neuvedenou organizační změnou a nadbytečností žalobkyně (když nelze přihlížet k okolnostem nastalým po učinění právního úkonu, kterým byla výpověď zaměstnavatele). K tomuto závěru dospěl soud i s odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, č. j. [REDAKCE] O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal procesně úspěšné žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a nákladech právního zastoupení advokátem při 2 úkonech právní pomoci po 2 500 Kč (převzetí zastoupení, účast u jednání), po připočtení 2 paušálních náhrad hotových výdajů a 21% DPH náklady vypočetl částkou 8 776 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání z důvodu neúplných

skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení věci. Namítala, že soud I. stupně rozhodl předčasně, aniž vzal v úvahu dosud probíhající řízení o určení neplatnosti předchozí výpovědi dané zaměstnavatelem (žalovanou) zaměstnankyni (žalobkyni) ze dne 31. 5. 2010, když v souvisejícím sporu o předchozí výpovědi z tohoto data pro výpovědní důvod uvedený v § 52 písm. c) zákoníku práce bylo opakovaně rozhodováno soudem I. i II. stupně a i soudem dovolacím pod sp. zn. 21 Cdo 2385/2013, 21 Cdo 2457/2016 a 21 Cdo 4685/2017. Odvolatelka se tak vyjadřovala k předchozímu souvisejícímu sporu o určení neplatnosti výpovědi pro nadbytečnost zaměstnance, tj. z organizačních důvodů podle § 52 písm. c) zákoníku práce a poukazovala na poslední pravomocné rozhodnutí, tj. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. [REDAKCE] proti kterému bylo opětovně podáno dovolání. Nelze vyloučit podle odvolatelky, že může dojít ke změně předchozího pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] a k zamítnutí žaloby o určení neplatnosti předchozí výpovědi ze dne 31. 5. 2010, tento závěr by měl dopad na právě probíhající řízení; určení existence trvání pracovního poměru je přitom rozhodné pro právní posouzení v řízení o určení neplatnosti druhé výpovědi, tj. výpovědi ze dne 24. 4. 2013. Žalovaná zdůraznila, že došlo ke zrušení konkrétního pracovního místa zastávaného žalobkyní s účinností od 31. 3. 2010, a to v souvislosti s rozhodnutím předchozí ministryně spravedlnosti č. 10/2010 (když mělo být zrušeno pracovní místo žalobkyně v oddělení organizace soudů, státních zastupitelství a resortní výchovy justičního odboru), výsledkem organizační změny mělo být snížení počtu zaměstnanců, když následně nedošlo k obnově pracovní pozice žalobkyně, proto měla být žalobkyni dána druhá výpověď s odkazem na ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce z důvodu nadbytečnosti; dle odvolatele byla dána druhá výpověď ze stejného důvodu jako výpověď předchozí. Odvolatelka nesouhlasila s tím, že by nedostatečně identifikovala skutkově výpovědní důvod ve druhé výpovědi; posouzení soudem I. stupně pokládá za formalistické, když zjevně důvodem výpovědi měla být nadbytečnost žalobkyně na základě stejného rozhodnutí ministryně o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce. S ohledem na předčasnost rozhodnutí ve vztahu k výpovědi ze dne 24. 4. 2013 navrhla napadené rozhodnutí zrušit, případně jej změnit a žalobu zamítnout.

6. Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované navrhla potvrdit napadený rozsudek jako věcně správný, když výpověď z pracovního poměru nemá zákonem stanovené náležitosti, v daném případě nebyl vymezen řádně výpovědní důvod, respektive žalovaná v odvolání nově formuluje výpovědní důvod, než který je uveden v listině označené jako výpověď z pracovního poměru ze dne 24. 4. 2013. Pokud ve výpovědi z dubna 2013 žalovaná ke skutkovému vymezení výpovědního důvodu uváděla, že „byl doručen rozsudek Městského soudu v Praze, který rozhodl o neplatnosti výpovědi, kterou jste obdržela 31. 5. 2010“ a současně měl zaměstnavatel sdělovat, že nedisponuje pracovním zařazením odpovídajícím druhu práce sjednaném v pracovní smlouvě, nejedná se o řádné vymezení zákonného výpovědního důvodu, když nelze nahrazovat projev vůle zaměstnavatele jiným projevem vůle či odůvodňovat výpověď dodatečně vymezenými skutkovými tvrzeními, když tato výpověď žádné skutkové vymezení neobsahuje (se zřetelem k § 52 písm. c) zákoníku práce). S ohledem na úplné zjištění skutkového stavu a správné právní posouzení věci navrhla napadený rozsudek potvrdit a přiznat jí náklady řízení.
7. Při odvolacím jednání žalovaná opětovně navrhla přerušit odvolací řízení s ohledem na ústavní stížnost podanou žalovanou proti usnesení Nejvyššího soudu ČR z 8. 9. 2021, č. j. 21 Cdo 3836/2020-532, kterým měl být potvrzen předchozí rozsudek Městského soudu v Praze z 27. 5. 2020, č. j. [REDAKCE] když poukázala na možnost změny předchozího pravomocného rozhodnutí mající dopad na rozhodnutí v této věci.
8. Žalobkyně při odvolacím jednání vyjádřila nesouhlas s přerušením řízení, kdy je nutno vycházet z předchozího pravomocného rozhodnutí.

9. Odvolací soud při odvolacím jednání zamítl návrh žalované na přerušení řízení s ohledem na ústavní stížnost podanou do usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 3836/2020, kterým bylo odmítnuto dovolání žalované České republiky - Ministerstva spravedlnosti ve věci žalobkyně [redacted] A [redacted] Š [redacted] kdy dovolání směřovalo proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2020, č. j. [redacted] a kterým bylo rozhodnuto o určení neplatnosti předchozí (první) výpovědi dané týměž zaměstnavatelem téže zaměstnankyni dne 31. 5. 2010, v rámci závěrů o nepřipustnosti dovolání pro soulad rozhodnutí odvolacího soudu s dosavadní judikaturou dovedl v tomto usnesení o odmítnutí dovolání dovolací soud správnost právních závěrů vyjádřených v rozhodnutí [redacted] z 27. 5. 2020. Přerušení tohoto odvolacího řízení o určení neplatnosti druhé výpovědi z 24. 4. 2013 neshledal odvolací soud vhodným opatřením ani ve smyslu § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř., neboť ve věci určení neplatnosti první výpovědi již bylo pravomocně rozhodnuto, je nutno proto vycházet ze závěrů, že pracovní poměr žalobkyně u žalované z důvodu neplatné výpovědi trval, bylo proto možno přikročit k dalšímu úkonu představujícímu jednostranné rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, jehož platnost je právě přezkoumávána v tomto řízení. I s ohledem na délku předchozího řízení (přezkum výpovědi z 31. 5. 2010) i druhou výpověď danou žalobkyni dne 24. 4. 2013 neshledává odvolací soud z časových důvodů vhodným řízení přerušovat a vyčkávat časově neurčitého okamžiku rozhodnutí již tak přetíženého Ústavního soudu ČR.
10. Odvolací soud pouze na okraj podotýká, že jinou procesní situaci shledal v okamžiku, kdy bylo sice pravomocně rozhodnuto o určení neplatnosti první výpovědi na základě předchozího rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. [redacted] ve věci však bylo podáno dovolání vedené pod sp. zn. 21 Cdo 3836/2020, s ohledem na obdobný skutkový stav a souvislost dokazování předchozího řízení i tohoto řízení (a i se zřetelem k opakovanému rozhodování předchozího soudu I. stupně, II. stupně i opakovaného zrušení rozhodnutí odvolacího soudu dovolacím soudem) shledal v průběhu tohoto řízení odvolací soud důvod pro přerušení řízení vedeného nyní pod sp. zn. [redacted], a to do rozhodnutí dovolacího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 21 Cdo 3836/2020 (dovolání proti rozsudku sp. zn. [redacted] po odpadnutí této překážky (rozhodnutí Nejvyššího soudu 8. 9. 2021) rozhodl odvolací soud o pokračování v řízení 20. 9. 2021 usnesením č. j. [redacted] (když do té doby bylo řízení přerušeno z důvodu vhodnosti dle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř.).
11. Odvolací soud poté přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. a po doplnění dokazování (§ 213 o. s. ř.) obsahem rozsudku Městského soudu v Praze, č. j. [redacted] ze dne 27. 5. 2020 dospěl k závěru o nedůvodnosti odvolání žalované.
12. Soud I. stupně zjistil správně a úplně skutkový stav, zajistil si tak dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve věci, z důvodu stručnosti lze odkázat na správná a úplná skutková zjištění soudu I. stupně, svá skutková zjištění soud I. stupně posoudil a odůvodnil v souladu s ust. § 132 i § 157 o. s. ř.
13. Odvolatel se mýlí, pokud uvádí, že rozhodnutí soudu I. stupně je „předčasné“, když zpochybňoval jistotu o dalším trvání pracovního poměru žalobkyně u žalované v souvislosti s určení neplatnosti předchozí, první výpovědi ze dne 31. 5. 2010. Pokud bylo odvolacím soudem doplněno dokazování podstatným obsahem rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. [redacted] z 27. 5. 2020, je z něj dostatečně zřejmé, že ve věci určení neplatnosti předchozí výpovědi (ze dne 31. 5. 2010) dané týměž zaměstnavatelem téže žalobkyni se opakovaně zabýval věcí soud I. stupně (rozhodoval 2x), 3x soud odvolací (naposledy [redacted] a 3x soud dovolací, který v posledním rozhodnutí, tj. v usnesení sp. zn. 21 Cdo 3836/2020 v rámci odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání pro nepřipustnost se připojil ke správnosti právních závěrů odvolacího soudu

vyjádřených v rozsudku sp. zn. [REDAKCE] z 27. 5. 2020. Je tedy zřejmé, že po určení neplatnosti předcházející, tj. první výpovědi dané žalobkyní žalovanou, pracovní poměr trval, bylo možno přistoupit k zákonným způsobům rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnance či zaměstnavatele, právě platnost tohoto druhého pracovněprávního úkonu (jednání) z 24. 4. 2013 je předmětem tohoto řízení. I s ohledem na závěry vyslovené v předchozím zrušovacím rozsudku z 24. 4. 2014, č. j. 21 Cdo 2385/2013-81 (ve věci týchž účastníků) odvolací soud v rozsudku [REDAKCE] [REDAKCE] dovedl, že rozhodnutí ministryně spravedlnosti pod č. 10/2020 nepředstavovalo organizační opatření, v důsledku kterého by byla zrušena tehdejší pracovněprávní pozice zastávaná žalobkyní, v důsledku tvrzeného organizačního opatření se nestala žalobkyně nadbytečnou, a to právě ani v příčinné souvislosti s tvrzeným organizačním opatřením; kromě jiného odvolací soud dovedl, že výpověď z pracovního poměru ve skutečnosti sledovala jiné cíle než ty, které deklarovala, u zaměstnavatele zde byla snaha zbavit se „nepohodlné zaměstnankyně“ (a to v závislosti na předložení alternativního návrhu žalobkyně na provedení organizační změny u zaměstnavatele ze dne 21. 5. 2010).

14. Pokud odvolatel v tomto řízení o určení neplatnosti druhé výpovědi zpochybňoval skutkové i právní závěry v řízení o určení neplatnosti 1. výpovědi, nemá tato jeho argumentace žádnou právní relevanci, když je třeba vycházet z předchozího pravomocného rozhodnutí o určení neplatnosti první výpovědi. V průběhu tohoto sporu však uvádí samotná žalovaná, že pokud dala žalobkyni opakovanou výpověď s odkazem na výpovědní důvod uvedený v § 52 písm. c) zákoníku práce připustil při jednání před soudem I. stupně (jak je zřejmé z obsahu protokolu) dne 15. 12. 2020 pověřený zaměstnanec, že nebylo rozhodnuto o žádné další novější organizační změně k tomu oprávněnou osobou než ministryní spravedlnosti pod č. 10/2010, žalovaná tak zjevně odkazuje na předchozí tvrzenou organizační změnu, která již byla řešena pravomocně v předchozím souvisejícím sporu. Odvolací soud nemá důvod odchýlit se od právního posouzení provedeného správně soudem I. stupně se zřetelem k ustanovení § 18, § 50 i § 52 písm. c) zákoníku práce, když obsah shora označených ustanovení soud I. stupně správně aplikoval v poměrech konkrétní projednávané věci.
15. S ohledem na zákonný požadavek uvedený v § 50 odst. 4 zákoníku práce musí výpověď daná zaměstnavatelem zaměstnanci jednoznačně určitým způsobem vymezit tvrzený výpovědní důvod (v daném případě § 52 písm. c) zákoníku práce), když tento výpovědní důvod musí být dostatečně vyjádřen tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným důvodem, stejně tak není možno důvod výpovědi dodatečně měnit, jak ostatně v rámci doplňování svých skutkových tvrzení v průběhu tohoto sporu činí žalovaná. Takové „doplňování“ výpovědního důvodu teprve po doručení výpovědi zaměstnanci je nepřípustné, právě s ohledem na požadavek určitosti právních jednání a právní jistotu účastníků. Odvolací soud souhlasí se závěrem, že text výpovědi, který správně podrobně citoval soud I. stupně, není řádným vymezením výpovědního důvodu po skutkové stránce, a to ani dle § 52 písm. c) zákoníku práce; pouhé obecné konstatování zaměstnavatele, že nemá pro žalobkyni pracovní zařazení, samo o sobě nenaplnuje uvedený výpovědní důvod, žádnou další organizační změnu přijatou oprávněnou osobou, se kterou by nejpozději byla seznámena žalobkyně k okamžiku převzetí výpovědi žalovaná netvrdila a ani neprokazovala, respektive při jednání 15. 12. 2020 přijetí jiné organizační změny než změny č. 10/2010 vyvrátila.
16. Soud I. stupně nepřistupoval k posuzování uvedené právní problematiky formalisticky, jak nesprávně namítá odvolatelka, v souladu s konstantní soudní praxí a zákonnou úpravou nelze vykládat projev vůle účastníka, který chybí; chybějící projev vůle nelze překlenout ani výkladem; v daném případě je text výpovědi dostatečně jasný, určitý, srozumitelný a neobsahuje žádné skutkové vymezení tvrzeného výpovědního důvodu.

17. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavírá, že nebyly splněny zákonné požadavky pro naplnění výpovědního důvodu ve smyslu § 52 písm. c) zákoníku práce (21 Cdo 1369/2001, 2 Cdon 1130/97, 21 Cdo 1105/2001, 21 Cdo 695/2014).
18. Odvolací soud proto napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil, a to včetně správného akcesorického výroku o nákladech řízení, které soud I. stupně správně vypočetl.
19. Procesně neúspěšná žalovaná je povinna zaplatit procesně úspěšné žalobkyni náklady odvolacího řízení (§ 211, § 224 a § 142 odst. 1 o. s. ř.), a to s přihlédnutím ke 2 úkonům právní pomoci po 2 500 Kč, 2 paušálním náhradám hotových výdajů a DPH 21 % z částky 5 600 Kč, v součtu 6 776 Kč, a to k rukám právní zástupkyně žalobkyně v delší než obecné třídní pariční lhůtě, a to s ohledem na napojení žalované na státní rozpočet.

Poučení:

Za podmínek uvedených v ustanovení § 237 a následujících o. s. ř. **lze** podat proti tomuto rozsudku dovolání, a to do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu ČR.

Praha 24. listopadu 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu